

ret. Det statsretlige ansvar ligger hos statsministeren, og det gør det fortsat.

Det fremgår af den aftale, som fru Ulla Tørnæs refererer til, at nu er det – som vi også har været enige om her i dag – Færøerne, der har det næste udspil. Det tror jeg også er det rigtige, og jeg er helt sikker på, at Færøerne også selv mener det. Når det udspil er afklaret efter den gode og vigtige debat, Færøerne nu tager fat på, er vi klar til igen at drøfte tingene med fremadrettet sigte.

Med hensyn til alt det med, at tingene kunne være håndteret bedre, og at det er gjort klodset, må jeg sige til både til hr. Knud Erik Kirkegaard og fru Ulla Tørnæs: Tja, bagklogskab er nu ikke det bedste, der findes her i livet. Jeg kunne måske minde om, at både V og K, altså begge partier, i Finansudvalget har stemt for samtlige de aktstykker, der blev aftalt med Færøerne og Færøernes landsstyre i 1992 og 1993. I virkeligheden er der såmænd ikke så meget at sige hinanden på, og jeg synes, V og K skulle vedstå sig deres ansvar for udviklingen. Det ville klæde de to partier, og det ville klæde dansk politik.

Med hensyn til spørgsmålet om mødet hos finansministeren er det magtpåliggende for mig at sige her til sidst, at vi i dag takket være hr. Hans-Pavia Rosings indlæg har fået afklaret tingenes reelle sammenhæng: at det altså ikke var finansministeren, der tog initiativet. Det synes jeg er vigtigt, både for min egen, finansministerens, regeringens og Folketingets skyld, og dermed har vi også fået rensset ud i de påstande, der måtte hænge i luften.

Jeg forstår også, at når det kommer til stykket, er fru Ellen Kristensens eget parti her i Folketinget, altså Venstre, indstillet på at drøfte de grønlandske ønsker i forbindelse med finansloven for 1999, og det fører mig så frem til det, jeg synes er det vigtigste, nemlig at sige tak til de fleste for en trods alt god og fremadrettet debat i dag. Jeg ser gerne, at det også i fremtiden, i det næste århundrede, igen bliver sådan, at når det gælder oprindelige folk og folkeslag, der kun er fåtalligt repræsenteret i deres eget geografiske område, er de fremmeste repræsentanter i FN, internationalt og regionalt i Europa for disse folks interesser Færøerne, Grønland og Danmark i fællesskab.

Jeg vil forfærdelig gerne prøve at arbejde for, at denne drøm også i det næste århundrede fortsat kan blive virkelighed – at vi kan vise, vi kan arbejde sammen i gensidig respekt, at vi ikke løber til hver sit verdenshjørne, så en eller

flere af os måske dermed bliver afhængige af helt andre magter, der måske har en helt anden opfattelse af, hvordan et gensidigt respektfuldt forhold skal være. Tænk, hvis vi også i næste århundrede kunne være foregangsområde med hensyn til, hvordan der skal samarbejdes. Jeg føler egentlig, vi har alle muligheder for at gøre det, og jeg synes egentlig også, det blev udtrykt af både de to grønlandske medlemmer og de to færøske medlemmer af Folketinget.

Må jeg sige til hr. Hans-Pavia Rosing og fru Ellen Kristensen og til hr. Óli Breckmann og hr. Jóannes Eidesgaard: Vi ved jo også udmærket, hvordan det er at have en stor nabo, vi skal samarbejde med; jeg tænker naturligvis på vores tyske nabo. Det har vi også gjort, og i godt naboskab synes jeg, vi på udmærket vis har fået udmøntet de aftaler, vi har om, hvordan vi skal samarbejde. Og når vi her i Danmark kan det, kan vi tre også skabe en fremtid til gavn for os alle tre i gensidig respekt.

Tak for en god debat!

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg er ligesom statsministeren og andre også ved at være lidt ked af, at banksagen har fyldt så meget i denne debat; men vi kan jo ikke se bort fra kendsgerningerne.

Jeg vil gerne i anledning af statsministerens sidste indlæg spørge, om statsministeren kan bekræfte, at der efter debatten den 27. januar, tror jeg det var, om banksagen og frem til det danske folketingsvalgs udskrivelse var 3 uger, hvor man kunne have forhandlet med Færøerne. Og kan statsministeren ligeledes bekræfte, at det daværende landsstyre på Færøerne gentagne gange i den periode bad om forhandlinger, men at statsministeren brugte problemstillingen om forældelsesfristen til at forhale aktuelle forhandlinger – dette til trods for, at statsministeren i åbningsdebatten den 27. marts henimod afslutningen hele tre gange gentog, at det er færingerne, der bestemmer, hvornår der skal forhandles?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

I Det Konservative Folkeparti står vi naturligvis ved vores ansvar, også det ansvar, vi havde med regeringsmagten indtil den 25. januar 1993. Men fra denne dato er tingene statsministerens ansvar, og det ville klæde statsministeren, om